

end de nu gjøre, og dem, som tidligere have havt Illusioner i den Retning, forekommer det mig, maa Udfaldet fra Valgene den 25de Juni have viist, at saaledes ere Bælgerne, og saaledes ville de sandsynligvis blive i lange, lange Tider. Utsaa at regjere paa den normale Maade med Love gjennem Folkethinget, hvis Samthkke, derom ere Alle enige, er ligesaa nødvendigt, fuldkomment saa nødvendigt som Landstingets, det kan man ikke. Og kan man ikke regjere paa den Maade og ad den Vej, er der for Regjeringen ikke nogen Maade at kunne regjere paa, thi ved administrative Foranstaltninger, som man har slaaet paa, kan der, saaledes som Forsatningen en Gang har udviklet sig, kun regjeres saare lidet, og der skal jo i hvert Tilfælde Penge til ved hvert Skridt, der kræves Bevillinger. Ved provisoriske Love kan man efter de Betingelser, til hvilke de ere knyttede i Grundlovens § 25, endnu mindre naae frem. Hvor man ser hen, kan man sige, at naar Regjeringen — og Ingen vover at tvivle paa, at den i enhver Henseende kun vil gaa loyalt til Værks — kun vil bruge lovlige Midler, har den ingen Udveie lige overfor Situationen. Jeg nævnte før, mine Herrer, at jeg ikke ventede, at mine Ord vilde kunne have nogen stor Betydning lige overfor Spørgsmaalet om Visnepolitiken i Almindelighed, men det forekommer mig dog, at man, selv om man beslutter sig til et saadant Skridt som overhovedet at ville standse alle Love og anvende Visnepolitiken, dog burde gjøre en Undtagelse; og man maa ikke glemme, at Undtagelsen bekræfter Reglen, gjøre Undtagelse i ethvert Tilfælde for de Loves Vedkommende, som ikke kunne siges at have nogen principiel Betydning, for de Loves Vedkommende, hvis Vedtagelse ikke kan siges at støtte Ministeriets Stilling. For deres Vedkommende, mener jeg, at man kunde gjøre en Undtagelse, i Særdeleshed hvis det samtidig er Love, som maa siges at henhøre til den løbende Administration, og hvis Gavn for Bælgerbefolkningen er iøjensaldende. Naar jeg anvender dette paa Situationen her, forekommer det mig klart, at den Lov, der her er Spørgsmaal om, nemlig Lov om Kontorhold til Amtmandsembederne, maatte og burde vedtages, og dette maatte gjælde om alle lignende Kontorholdslove; det er jo i Reglen kun rene Expeditionsfager, og det Samme forekommer mig, om end gjennem en anden Betragtning, maatte gjælde om en af de Love, der ogsaa i Dag staa paa Dagsordenen, nemlig Lovforslaget om Valgfredsnes Omfordeling. Det blev før, da jeg talte, i en anden Forbindelse sagt til mig: Det have

vi prøvet saa tidt, det kan ikke hjælpe at komme med Noget til denne Regjering. Men lad mig dog minde de Herrer om, at den høitærede Indenrigsminister netop ved Lovforslaget om Valgfredsnes Omfordeling, særlig da han fremlagde det — og det staa iøvrigt ogsaa i Motiverne — har betonet, at han var villig til at komme Folkethinget i Møde, saa vidt det paa nogen Maade var ham muligt. Han er jo en overfor dette Thing usforøgt Mand, og vi have ikke Ret til at tvivle om, at det er hans alvorlige Mening, og Ingen kan paa Forhaand vide, hvor vidt han i saa Henseende vil gaa. Og lad mig særlig sige med Hensyn til denne Lov — de Herrer ville maatte sige, at jeg staa her som Rigsdagsmanden for Frederiksberg, og jeg negter ikke, at det har nogen Indflydelse paa min Stilling — at det ikke blot er en gavnlig Lov, men Opfyldelsen af et Retfærdighedskrav lige over for en stor Del af Landets Bælgere og Landets Befolkning. Det er for Kjøbenhavn, Frederiksberg og Aarhus, men især for Kjøbenhavn og Frederiksberg ligesom en Retfærdigheds Sag at faae denne Lov gennemført, det beider jeg de Herrer om ikke at overse. Og man behøver jo ikke at frygte for, at man gjennem denne Lov vil berede Regjeringen en Sejr; tværtimod, naar man fjender Forholdene, som de ere i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg, kan man snarere gaa ud fra det Modsatte, snarere forudsætte, at de ny Rigsdagsmænd, der gjennem denne Lov vilde blive valgte, vilde i alt Fald ikke høre til Regjeringens Tilhængere. Med disse Ord, mine Herrer, vil jeg altsaa i ethvert Tilfælde, om jeg end ikke kan gjøre nogen Virkning, have motiveret, hvorfor jeg for mit Vedkommende agter at stemme Nei til Dagsordenen og gjøre saa i de allerfleste Tilfælde, hvis lignende Forslag skulde fremkomme.

Forslagstilleren (Bojssen): Jeg har afventet at høre de Svar, der maatte komme fra Regjeringens Side overfor det af mig stillede Forslag til Beslutning af Folkethinget. Det Svar, vi have hørt, er jo forholdsvis ikke indholdsrigt, i alt Fald ikke tilskyndende. Den høitærede Indenrigsminister har taget Ordet, som jeg formoder paa Regjeringens Vegne for at meddele os hvad der staa i Loven af 26de Marts 1870. Havde dette alene været Ministerens Dialekt, kunde han have sparet sig at tage Ordet, thi ogsaa jeg har læst den paagjældende Lov og den paagjældende Paragraf, og jeg tvivler ikke om, at den er cetero Medlemmer fuldt nærværende, at det, som jeg ogsaa sagde i mine Indledningsord,